

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 22 (493).

Fredagen den 4 juni 1897.

10 de årg.

<p>Prenumerationspris pr år:</p> <p>Idun ensam kr. 5:—</p> <p>Iduns Modet., fjortondagsuppl. » 5:—</p> <p>Iduns Modet., månadsuppl. » 3:—</p> <p>Barngarderober. » 3:—</p>	<p>Byrå:</p> <p>Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.</p> <p>Öppen kl. 10—5.</p> <p>Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.</p>	<p>Redaktör och utgivare:</p> <p>FRITHIOF HELLBERG.</p> <p>Träffas säkrast kl. 2—3.</p> <p>Redaktionssekr.: J. Nordlina.</p>	<p>Utgifningstid:</p> <p>hvarje fredag.</p> <p>Lösnummerpris 15 öre</p> <p>(lösnr endast för kompletteringar.)</p>	<p>Annonspris:</p> <p>35 öre pr nonpareillerad.</p> <p>För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.</p> <p>Utländska annons. 70 öre pr noup.-rad.</p>
--	---	--	--	--

De nyförlofvade.

Prinsessan Ingeborg.

Prins Carl.

Ej hvad vi hafva är vårt förnämsta,
Det som vi äro är vår bästa skatt.

W. Jordan.

Till prinsessan Ingeborg!

Prinsessa, ej min lyra äger
en ton nog djup, att den förmår
att tolka, hvad nu Sverige säger
i glädjen öfver du är *vår*.

När bländhvit blomstersnö sågs glimma
på häggens gren i löfvad lund,
där kom i sommarns första timma
ett lyckobud från Öresund.

Det talte om två hjärtan unga,
som samma flamma hade tändt,
och lärkan hördes namnen sjunga,
när hon till Norden återvänt.

Hvad klang i namnen, min prinsessa! —
ett eko ifrån sagans dar
finns liksom gömdt i ett af dessa,
det andra är en stolt fanfar.

I minnets krans, vi ännu linda
omkring din morfars sarkofag,
vi rosor — rosor vilja binda,
ej liljor endast, från i dag!

Du är den länk, som återknyter
oss med den käre, som har gått —
hans blod i dina ådror flyter,
hans namn din brudgum också fått.

Säg, är det icke nog att göra
din färd välsignad till vår kust?
Vår trohetsed skall nu du höra —
den lyder så: i nöd och lust.

Välkommen då, vårt hopps furstinna,
du dotterdotter af den man,
hvars krona evigt klar skall brinna,
ty han med kärlek henne vann.

Daniel Fallström.

Det nyförlovade fursteparet.

Naturligtvis var det för Idun en bju-
dande och kär plikt att i detta num-
mer bringa svenska kvinnor bilden af den
unga furstinna, hvars namn i dessa dagar
förts på allas läppar genom hennes trolof-
ning med prins Carl. Vi ha därvid haft
förmånen disponera det allra nyaste och

melsfärdsdag afrest — den officiella underrät-
telsen telegrafiskt hit ingick, att prinsessan
Ingeborg, danska kronprinsparets näst äldsta
dotter, dagen förut å Bernstorffs slott blif-
vit förlovad med prins Carl af Sverige och
Norge. På fredag gafs stor förlofningsmid-
dag å Bernstorffs, slott till hvilken voro in-
bjudna kronprinsen med familj, prins Carl
med uppvaktning, konseljpresidenten Hör-
ring, utrikesministern Rayn samt svensk-nor-
ske ministern frh. Beck-Friis och hovfets
tjänstgörande damer och herrar. Vid taffeln
föreslog konungen med hjärtliga ord skålen
för de nyförlovade,
hvarpå följde sven-
ska kungssången.
Prins Carl föreslog
en skål för konun-
gen och drottningen
af Danmark. De för-
lovade hade plats
mellan konungen,
som förde kronprin-
sessan, och drott-
ningen, som fördes
af kronprinsen.

Till *vårt* konunga-
slott hade med an-
ledning af förlofnin-
gen konungen och
drottningen samma
dag till middag in-
bjudit i staden va-
rande medlemmar
af den k. familjen
med uppvaktningar,
riksmarskalken frih.
von Essen, genera-
len grefve Lager-
berg, öfverhofjäg-
mästaren Ankarcro-
na, prinsarna Carls
och Eugens samtli-
ga ordonnansoffice-
rare m. fl. till ett
antal af inalles 28
personer.

Underrättelsen
om denna fursteför-
lofning kom för de
fleste nog ej som nå-
gon öfverraskning.
Ryktet har rätt län-
ge bebådadt den som
förestående, och de
som hade tillfälle
att observera »blå

Prinsessan Ingeborg i sitt arbetsrum.

yttersta kort af prinsessan Ingeborg, som
finnes taget, utgånget från fotografen Carl
Sonne i Köpenhamn. Men då de tu nu skola
varda ett, ha vi trott oss göra våra läsa-
rinnor en fägnad genom att bredvid prin-
sessans låta följa äfven hennes trolofvades
porträtt. Det är visserligen välbekant för
vår läsekrets, men i detta samband torde
»blå prinsens» käcka bild i den klädsamma
hästgardesuniformen, återgifven efter den
färskaste fotografien från hoffotografen G.
Florman, allestädes på nytt ses med nöje.

Det var på fredagsmorgonen i förleden vec-
ka, som från vårt södra grannlands hufvud-
stad — dit prins Carl dagen före Kristi him-

prinsens» uppmärksamma riddartjänst un-
der de danska prinsessornas senaste vistelse
härstädes vid Stockholmsutställningens öpp-
nande, anade nog hvad det betydde, när här
om dagen meddelades, att prins Carl skulle
bege sig på några dagars gästbesök till dan-
ska kronprinsparet.

Prinsessan Ingeborg Charlotte Caroline
Louise Fredrikke är den femte i ordningen
af kronprins Fredriks och kronprinsessan
Lovisas åtta barn samt född den 2 augusti
1878. Hon har sålunda ännu ej fyllt 19
år och är 17½ år yngre än sin fästman, den
något mer än 36 årige prins Carl. Hon är
den fjärde i syskonringen, som gifter sig.

Prinsessan Lovisa, den äldsta af systrarna, förmäde sig i maj förlidet år med prins Fredrik af Schaumburg-Lippe, prins Carl några månader senare med prinsessan Maud, dotter till prinsen af Wales, och prins Kristian, kronprinsparets äldste son, är sedan i mars förlofvad med prinsessan Alexandrine Augusta af Mecklenburg-Schwerin.

Prinsessan Ingeborg och hennes syster Thyra vunno vid sitt ofvannämnda Stockholmsbesök, hvar helst de visade sig eller uppträdde, allas hjärtan genom sin ungdomliga älskvardhet och anspråkslöshet. För prins Carls förlofvade föll detta sig alldeles särskildt lätt, då hon på ett frappant sätt liknar sin moder kronprinsessan Lovisa, hvars popularitet är oförminskad i Sverige. Och hur lysande släktskapsförbindelser prins Carl än kan vinna genom sitt gifte med den unga danska prinsessan, i hans eget land skall man framför allt hålla honom räkning, för att han hit återför *Carl XV:s dotterdotter*.

Enligt underrättelser, som speciellt ingått till Idun, »intresserar prinsessan Ingeborg sig företrädesvis för musik, slöjd och svensk poesi, som hon läser perfekt. Intagande frisk och vänlig mot alla och obestriddigen intelligent, har hon städse utgjort hemmets solstråle.»

Som en solstråle vare hon ock välkommen till svenska bygder!

—*—

Nervositet i barnkammaren.

Då jag var barn, talade jag som barn, hade sinne som barn och barnliga tankar.
I Kor. 13: 11.

»Hon är ej egentligen sjuk, endast ytterligt nervös», hur ofta hör man ej i våra dagar detta och liknande uttryck fällas om än den ena, än den andra, och huru mången är ej frestad att med en känsla af afund betrakta den lyckliga, som i sanning kan om sig betyga, att hon aldrig vetat af, hvad nerver vill säga. Mycket har skrivits och talats om orsakerna till detta lidande, ty att den nervösa lider, ofta åtminstone, lär väl ingen vilja bestrida. Man har påpekat hur den febrila verksamheten på alla områden, den själsspännande ifvern att komma fram på olika lefnadsbanor, där platserna äro få och de sökande många, vårt öfverförfinade moderna kulturlif med dess rastlösa hetsjakt och tusende andra saker samverka att störa vårt lugn, hålla oss i en ständig själsspänning och upprifva vår arbetskraft till en onaturlig höjd, kort sagdt, göra oss till allt det, som sammanfattas i det enda lilla ordet »nervösa». Och barnen till sådana föräldrar gå ut i lifvet, medtagande sina intryck från hemmet och bra litet rustade att möta lifvets strider och mödor. I hvad mån vi skola kunna hjälpa dem och dana nästa generation fysiskt och psykiskt starkare och lugnare än vår egen, är väl därför en fråga, som borde ligga alla barnvänner om hjärtat. Ty erkännas måste ju, att vår jäktande tid lyckats tränga in äfven i den del af hemmen, därifrån den alldeles borde vara utestängd, jag menar barnkammaren, och har också på dess invånare tryckt sin pregel. Eller har du ej hört talas om det otting som kallas »nervösa» barn; det är

tyvärr en allt för vanlig företeelse i våra dagar. Jag vet väl, att de små ofta i detta afseende ha ärfvt sjukdomsanlaget från nervösa fäder och mödrar, men sådana anlag kunna motarbetas eller gynnas, hämnas i sin utveckling eller påskyndas, allt beroende på den jordmån de få att växa i, och det är därför vi alla redan i början borde gripa in för att söka döda sjukdomsfröet.

Hvad barnet framför allt behöfver är lugn, och liksom vi ju gärna för de små välja det tystaste och soligaste rummet i våningen, så borde vi också lägga oss vinn om, att de små människoplantorna där måtte få växa stilla och lungt, utan att onaturligt påskyndas i sin utveckling, så att de komma att likna de majblommor, man vintertiden får se i blomsterbutikerna och som blott allt för tydligt bära vittne om, att deras utveckling blifvit pådrifven på bekostnad af både skönhet och kraft.

Men huru ofta dana vi dem ej till sådana! När pysen är två à tre år gammal och enligt barns vana kommer och begär att få höra en saga, har modern, barnsköterskan eller äldre syskon blott allt för ofta till hands någon af dessa nyare barnböcker, där de små, i stället för de forna tidernas gamla tjusande ssgor, barnrim och visor, få till lifs»lättfattligt framställda vetenskapliga skildringar ur naturen», biografier öfver framstående personer o. d., allt på det den lilla må »lära på lek» och så belasta sin hjärna med en massa orediga föreställningar om sådant, som hans pappa kanske knappast kände ens till namnet, när han var tio år. Och man vet ej rätt, om man bör skratta eller gråta, när fyraåringen med tvärsäker min talar om elektricitet och magnetism, eller när den unge herrn på sju år diskuterar dugligheten af olika krigsfartygs typer med en fackmans säkerhet, eller då man, i likhet med hvad som för någon tid sedan hände mig, får lyssna till hur lilla Anna och Elsa, innan de ännu kunna tala rent, med djupsinnig min utbyta tankar om fixstjärnor, zodaikalljus och nebulosor. Att trots allt detta »djupsinniga vetande» små lifliga fötter kunna hållas orörligt stilla och blå och bruna ögon stråla af förtjusning, när någon gång en saga af Topelius eller Andersen berättas, bevisar bäst, hur barnet längtar efter något som kan fylla dess fantasi och ej blott dess förstånd. —

— Men småherrsskapet växer upp och sättes i skola, och där kommer barnet fram med sin orätt uppfattade inlärd visdom och läraren får dubbelt besvär att försöka klara dessa omogna begrepp och hindra eleven att gång efter annan i orätt sammanhang komma fram och lysa med sina i hemmet beundrade kunskaper. En lärarinna bland mina bekanta omtalade nyligen, hur under en religionstimme en liten tioårig flicka önskade få veta hennes åsikter om predestinationsläran, hvilken tydligen hade mycket sysselsatt hennes egen lilla hjärna. Och på vinteraftnarna, när läxorna äro inlärdas, fördjupar sig 11 och 12 åringarna i mammans och pappas bibliotek, fylla sina sinnen med kärleksintriger och äkten-skapshistorier, studera Shakespeare och Valter Scott, och de ett par år äldre syskonen anses mogna för Ibsen och Anne Charlotte Edgren och se med ett djupt förakt ned på barnböckerna, som finnas kvar i ett hörn af bokskåpet sedan mammans ungdom, och med ett ännu djupare förakt, blandadt

med medlidande, på de kamrater, som af förståndiga mödrar försetts med lektyr, som verkligen är lämpad för deras ålder, och som därför ej kunna briljera med den lefnadsvishet, hvaraf de själfva äro i besittning. O, I arma små, som aldrig vetat, hvad det är att i sanning vara barn med barnasinne och barnatankar, är det att undra på, om I fån förstörda nervsystem och öfveransträngda hjärnor mer och mer, ju längre I behandlas på detta sätt!

Jag har nämnt en af de samverkande orsakerna till »nervositet i barnkammaren», men de äro många flere och vi skola nu tala om en annan. Har det ej händt dig, min läsare, ej blott en utan många gånger, att, när du aflagt visit hos dina bekanta, hela barnskaran mer eller mindre mangrannt varit församlad i förmaket och fått stanna inne hela tiden, ja t. o. m. deltaga i samtalet och ge sin åsikt tillkänna. Du kan ha något att tala med din vän om, hvilket ej lämpar sig för barnaöron, men efter några fåfänga vinkar om, att de små kunde gå ut en liten stund, medan du talar med deras mamma, uppskjuter du samtalet till lämpligt tillfälle eller börjar det, utan att fästa dig vid de smås närvaro; i förra fallet kan du själf få obehag, om ämnet var viktigt, i senare fallet skadar du barnet, — men hvad är att göra! Hur mycket skadligt få ej de små öronen höra under sådana besök, då ofta hela stadens »on dit» afhandlas och barnen med intresse följa med samtalet och själfva gifva sin mening tillkänna på ett högljudt sätt. När vi voro barn, inskräptes hos oss gång på gång, att barnskola tala, när stora tala, men nu tycks förhållandet vara omvänt; barnen skola tala och de stora vara tysta eller åtminstone alltid vara färdiga att besvara alla småherrskapets frågor, med det samma de framställas, om vi också därför nödgas afbryta ett ifrigt samtal med andra. Och äro vi dristiga nog att ej genast bry oss om barnets frågor, har den lilla herrn eller damen i kolt tusen sätt att påminna oss om vår skyldighet och börjar då vanligen med milda lämpor genom att gång på gång upprepa sin fråga eller på nytt begära af godsakerna på bordet för att sedan, om det ej hjälper, på kraftigare vis ge sitt misshag tillkänna. Och när den lilla sparkande och stampande skrikhalsen slutligen af mamma blifvit mildt upplyft och lugnad, sitter modern med bekymrad uppsyn och klagar öfver, att lillen är så klen och nervös att man får vara ytterst försiktig med honom. När jag växte upp, hörde man ofta talas om »stygg barn» och ansågs nog själf ibland för ett sådant. Men har du märkt att detta är en alldeles öfvervunnen ståndpunkt hos vår öfverciviliserade tids småttingar. De äro nu istället nervösa; men det märkvärdiga är att nervositeten bra ofta yttrar sig på samma sätt som »styggheten» förr, fastän den nu anses som en sjukdom, som skall botas med järn och fisklefverolja, då däremot i min ungdom sådan slags sjukdom bäst häfdes af en i tid väl applicerad risbastu, en metod som i vår upplysta tid anses allt för barbarisk, men som oftast visade sig både verksammare och billigare än alla doktorers stärkande mixturer, hvarmed nu de smås moral skall förbättras och deras magar försämrats.

Men det är ej blott under förmiddagsvisiterna barnen tillåtas vara inne, utan när föräldrarna gifva middag eller supé, anser

barnet det höra till sina åligganden att göra les honneurs för gästerna, och husets 8 eller 10-åriga dotter sitter med en världsdams vana och koketterar för herrarne och låter sig af dem beundras, medan lille bror till det yttersta försöker att visa sina sällskaps-talanger för tanterna, men därvid ofta har svårt att undertrycka en gäspning, som kunde skvallra om, att han vid denna tid brukar ligga väl instoppad i sin säng sedan ett par timmar tillbaka. När sedan mamma vid en hastig blick på klockan finner att den närmar sig 10, sändas småbarnen till sängs, men de äldre barnen, som äro närmare »tonåren», få fortfarande vara uppe, och så kan flickan kväll efter kväll få gå till hvila flere timmar senare än hon borde — och detta just under den tidsperiod då hon mest behöfver stärkas och föra ett förståndigt lefnadssätt, och skolgossen, som blott får några timmars sömn, kommer trött och håglös till skolan, ofta med bristfälligt inlärd läxor. Och hvad blir väl det slutliga resultatet af en sådan uppfostran? Svaret ligger nära till hands, ty just så danas nervösa män och kvinnor, af dessa barn som redan i sina tidigaste år blifvit jäktade och öfveranstängda, beröfvade sin erforderliga hvila för kropp och själ. —

Mycket skulle återstå att säga, men för att ej taga tidningens spalter för mycket i anspråk måste jag nu sluta, fast ämnet ej på långt när är uttömdt. Jag har t. ex. ej alls vidrört den viktiga faktor, som heter öfveranstängning i skolorna och som nog i sin mån bidrager till barnens nervositet. Men det har ej heller legat inom ramen för denna lilla uppsats att omtala dem alla, ej heller har jag tyckt mig böra gifva några råd, hur skadan skall afhjälpas. Meningen har blott varit att påpeka några af missförhållandena, hvar och en må sedan så godt han förmår söka afhjälpa dem. Och det finnes helt visst många sätt att råda bot på det onda, vikten ligger blott därpå att vi låta de små så länge som möjligt förblifva barn, sådana som Paulus beskriver dem i de ord, jag använt som motto, barn, hvilka tala som barn, hafva sinne som barn och hafva barnsliga tankar.

Barnavän.

Pingst.

*Aplarne blomma i gröna hagar
under soliga pingstedagar,
luften dallrar kring skog och ängar,
stilla vatten och örtesångar.
Tupparne gala i soligt väder,
folket tar på sina helgdagskläder,
vandrar i dalen och kör med häst
hän till kyrka och sockenpräst.*

*Kyrkan ligger så hvit och fager
i den skimrande pingstedager,
klockan ringer bland tornets bjälkar
långt öfver ängar och blomsterstjälkar.
Orgeln tonar och sången vankar
under hvalfvet med ljusa tankar,
folket vänder vid tårars bad
gamla solkiga psalmboksblad.*

*Prästen talar om eld och tungor,
ropar med kraftiga herdalongor
jubel ut öfver stor församling,
lyssnande ungmö och lomhörd gamling.
Solen in genom höga fönster
målar å väggen flammande mönster,
prästen lyfter sin siarhand
mot den himmelska eldens land.*

*Klockan ringer och folket skockar
hem sig sakt i fromma flockar,
skogen doftar och äng står fager
i den skimrande pingstedager.
Folket glädes åt Herrans hvila,
gubbar nicka och gummor smila,
gossar och flickor på helgdagssträt
hälsa, följas och skiljas åt.*

*Hemma aplar i hagen blomma
mot de väntade själar fromma.
Långsamt vrider sig pingstesolen.
Eld och tungor från predikstolen
minnas alla, när sommarnatten
dalar ljuftigt kring äng och vatten
och i dunklet å katafalk
daggen hvilar i blommans kalk.*

Fredrik Nycander.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref II.

En sådan obegriplig tur! Vi får vara med om invigningen! Hvem kunde tro det! Utställningar, som aldrig brukar vara färdiga när de ska, men vi är i gamla Sverige nu, Gud ske lof, och där är man visst alltid färdig när man ska — åtminstone när det gäller festligheter! På kvällen bad jag en liten riktigt vacker bön till Vår Herre, att Han skulle vara så innerligt nådig och låta solen skina öfver oss, öfver vår älskade Kung, som skulle inviga, och öfver »vår arbetsädra idrottstäfvan». Hvad jag tycker det uttrycket låter vackert!

Klockan 7 hade jag redan väckt Ruffen 5 gånger, så vi inte skulle komma i väg för sent, och var själf färdig i full utställningsstass. Ny svart klädning, snäf som en strut, gul krage, som hvirflar om öronen på mig det minsta det drar, skor från Palms och en hatt! Ja, Gud bevara småstadsbor, som ska köpa hattar i Stockholm, det säger jag. Jag ville ha en spetshatt med violer uti och kom i stället hem med ett mörkgrönt odjur, som ranglar på hufvudet på mig som om det druckit sig pirum och som till på köpet är klädt med en svajande eldröd vallmobjukett med tre rosetter på stjälken.

»Säg inte ett ord gubben, inte ett ord,» sa jag, när Ruffen tog emot både mig och hatten med en hel »hm»-skur. »Hade du varit i den boden, så hade du kommit hem med två vallmoruskor i peruken, det svär jag på.»

Vi ska naturligtvis ha John med oss. (Ingenting tycks kunna afskräcka den, inte ens 10 kronors angrä.) Emellertid såg han ovanligt hygglig ut i sin helblå cheviotskostym, och hvad Ruffen angår, var han fullkomligt söt i sin nya svarta bonjour, fina hvita halsduk och sprättiga blanklädersstöflar.

»Om det blir mycket folk, Ruffen lilla,» sa jag, när vi tågade af, »så håll dig bara tätt intill min tribun.»

Det var med känslor jag sade orden »min tribun», ska jag säga! Jag har nämligen haft den stora, ofantliga äran att få emottaga ett presskort! Jag är inte längre bara Lovisa Petterkvist; jag är en pressens representant, som inte behöfver betala ett öre, som blir bjuden på alla festligheter som finns, som — —. Med ett ord, jag är hvarken en turk eller grek, utan en stormakt! Ack!!! Visserligen hade jag varit bra glad, om min biljett gällt för två, ty man vet hur herrar är, när det gäller ge ut pengar för någon ann' själsodling än punsch! — och det hade den gärna kunnat göra, efter som jag utan Ruffen verkligen bara är en »half» person, men det kan nu inte hjälpas — jag är gruffligt stolt och tacksam ändå —!!

Bara vi stack näsan utom dörren, luktade det fest. Från slottet gick två led himmelsblå flaggstänger öfver Norrbro. Dem såg vi inte, men vi kände dem i luften. Flaggalléen öfver Arsenalsgatan, som sedan ledde ända fram till den lockande, i ljuset hägrande utställningsvärlden, såg vi däremot naturligtvis.

»O, Ruffen,» sa jag och tryckte hans arm intill min. »Se på flaggorna, har du någonsin sett dem fladdra så blå, så glada, så ljusa förut?»

»Det är vår egen enskilda flagg det här,» sa Ruffen, »som vi bara hissar här hemma.» »Inte under den ser så glad ut då,» sa jag. Vi skulle naturligtvis åka.

»Hvad fruntimmer,» sa Ruffen och tittade motvilligt på kön kring spåravnarna. (Han afskyr folkträngsel!)

»Om du sa' blomsterrabatter ändå,» sa jag. Paff! fick jag mig en knuff. Paff! fick jag mig en knuff till.

»Nej, vet ni hvad,» sa jag, »vi är inte nog stockholmska i armbågarna ännu: vi går!»

Och det gjorde vi.

Jag hade med flit afhållit mig från att promenera åt det här hållet förut: också blef storstadsintrycket öfvervældigande.

I de nyss utspruckna alléerna galopperade ryttare med krökta halsar, slående upp med benen, som bara äkta fullblod kan göra; i den majestätiska palatsavenyns skimrande fönster hängde flaggor och satt festklädda damer, medan nedanför en dubbel haj af människor bildade sig, genom hvilken deras majestäter skulle — — —

»Fy tusan hvad här luktar!» sa Ruffen.

»Bara sill,» sa jag hastigt.

»Nej högare,» sa Johan.

»Skämd högare,» sa Ruffen.

Nu frågar jag, är det lätt behålla någon högre poetisk stämning i sådant sällskap.

Om nu Stockholm, som prof på landets hufvudnäring, vill lägga upp ett sillförslag just i stråkvägen, just för att tilldraga sig främlingarnas uppmärksamhet — är det någonting att rynka på näsan åt, i synnerhet när det, upplaget, är doldt af ett det mest

konstnärliga plank. Nej, tvärtom: det är en tanke att hedra!

Nu kom en grupp de ståtligaste preussiska officerare ridande med solen i pickelhufvorna och uniformen stram. »Ser du, Ruffen,» sa jag förtjust. »Främlingarna har redan kommit.»

»Det är ju polisen, vet jag.»

»Vår polis, vår svenska polis!» sa jag.

Vi var nu framme vid nya bron, som jag inte hann se på en smul.

»Har ni biljetterna?» afbröt jag hastigt.

»Knäfveln så dyrt,» sa Ruffen och tog fram sin biljett, »10 kronor!»

»Ja, nog hade 5 kronor — —» sa Johan och tog fram sin.

»Basch,» sa jag; »ni kan väl inte begära, att de ska servera biljetter i halfportioner heller!»

Det var mitt sista ord på den här sidan Rubikon. (Det finns visst en å, som heter Rubikon, och som har den egenskapen, att när man gått öfver den, blir man alldeles omvänd mot hvad man varit förut?)

På andra sidan — framför en hvitglänsande port, som såg ut att vara af dragant, stod en hel här »Preussare», utbredd i kedja.

»Hvad ficktjuvar de måtte vänta,» sa jag! »Knäpp ihop rocken, Ruffen — — var inte rädd Johan — —; håll bara ihop med — —»

»Jag ska nog se efter kusin Gustaf, jag,» sa Johan.

»Tack» — sa jag snävt, »men tappar han bort sig, får han nog ligga där som schalen, och —»

»Biljetten.»

Det var en af preussarna, som talade.

»Jag är Lovisa Petterkvist,» sa jag förnämt.

Karlen såg så dum ut, att pickelhufvan riktigt tycktes klä honom.

»Vid pressen,» tillade jag än förnämre.

»Åh, hör på gumman!» skrek en pojkröst. »Hon ligger i pressen!»

»Syns inte på'na!» skrek en ann.

Nog tycker jag, att Kungl. Majestät borde hålla sina pojkar instängda de dagar det är fråga om ang-tu-si-asmen och fosterländska känslor!!!

Nu var vi emellertid inom poliskedjan.

»Kom,» hviskade jag ifrigt, »sår gå vi genast in!»

Nu gick vi till en ingång, vaktad af en ljusblå vaktare i uniform; jag naturligtvis med min storhets insegel, min älskade pressbok i handen.

»Den där gäller inte,» sa vaktaren barskt.

»Gäller den inte?» sa jag. »Hvad gäller då, om jag får fråga?»

»Det vet jag inte: men den där gäller inte!»

»Ja, då försöker vi väl vid en ann port, då,» sa jag. »Kom Ruffen!»

Så gick vi till en ann port.

»Ursäkta,» sa jag, »men gäller pressen något här!»

Vaktaren, också ljusblå, såg på mig länge.

»Nä-ä,» sa han till sist.

»Tackar,» sa jag, ty på någon sida tyckte jag höfligheten skulle vara. Så gick vi till en tredje port, men där gällde inte pressen en smul: det var uppvaktningens port.

»Längst bort till vänster, hos tiokronorna, tror jag,» sa till sist en herre, som också såg litet halfofficiell ut, fast han var höflig.

»Tänk nu, Gustaf,» sa jag och torkade svetten ur pannan, »om din och Johans

biljett bara kostat 5! Ja då hade vi naturligtvis inte sluppit in alls!»

Allt var emellertid glömdt, när vi väl kommit in. Men beskrifva hvad jag såg, kan jag inte, bara att det var någonting mycket stort, ljusst, vidt, med ljusa hus här och där, folk, blommor, hela moln af flaggor, vimplar och fanor och så ett dubbelt led soldater med hvita hjämbuskar som räckte ända från ingången och till fonden, där någonting högt, byzantinskt-mohriskt-spanskt glänste, som jag sedan fick höra var vår egen älskade nordiska Industrihall!

»Sitter hatten rätt, Ruffen lilla?» hviskade jag.

»Kör ner den litet.»

»Köra ner ett stop,» sa jag. »Sitter den bara rätt så.»

I detsamma ropade en ståtlig kapten: »I gev-ä-ä-ärrr!» så tungan surrade; så slog soldaterna på bössorna så de sa »klirr», och så dansade ett det näpnaste låga ekipage in mellan soldaterna, förspändt med ett fyrspann smäckra araber, körda af fyra randiga jokejer, som satt på ryggarna med betslat i hand och körde utan att någon kuskbock behöfdes alls.

»Gud, Ruffen,» sa jag, »tror du det var Kronprinsen?»

»Det var det nog, och prins Eugen med.»

»Det tror jag inte,» sa jag; »han såg inte ut som nå'n prins på ryggen. Men kan du se hvar pressen sitter?»

»Nej, men hvar vi sitter. Det är här det! Sitt du, Johan, och du med, gumsan.»

»Det skulle jag!» sa jag föraktligt. »Sitta på en usel tiokrona den stoltaste dagen i mitt lif! Nej, får jag inte sitta dit jag hör, så sitter jag inte alls!»

Vagn efter vagn »lämnade sin last», som det heter, af blomsterrabatter, gamla och unga, och af herrar, så ordensprydda och guldsmidda, att man inte ens såg hvad de var af.

Så trädde en smärt, uniformsklädd gestalt fram på en blå sammetsläktare och hälsade så innerligt vackert åt alla håll och kanter.

»O, Ruffen,» sa jag och neg om och om igen: »det var Kronprinsen!»

»Sitt, Lovisa!»

»Förr dör jag,» sa jag och böt om fot.

»Du borde ha tagit Lycko med dig.»

»Det borde jag, eller åtminstone borde jag ha satt på mig ett par gamla känger! Hållå — hållå!» Jag till att vinka med parasollen det mesta jag orkade.

»Är du tokig, Lovisa, vinkar du åt Kronprinsen?»

»Nej då — men åt Lycko — Ser du inte honom där borta — Ly-y-cko!» Jag hann inte ropa mer, så nedhyssjad blef jag. »Hva falls,» sa jag, »får jag inte ropa åt min egen press? — Nej — han ser mig inte — han går på andra sidan. Nog är det rysligt, Ruffen, pressen och jag sitter på galen sida om hvarandra — —! Och det kommer vi nog att göra — jämt — efter — detta — — — det — —» Tårarna tog resten.

»Ly-y-cko, ohoj!» lät det bredvid mig som ur en mist-lur!

Det var Johan, som med handen för munnen vrålade, så han blef blå, för att »hjälpa» mig. Människorna gapade och hyssjade, kaptenen gaf oss en ursinnig blick — — — Ja, Gud vet, hur det hade gått för oss, om inte klockan varit så innerligt nådig att slå 12 i detsamma och folket utanför hurrat bort oss. Soldaterna stramade

upp sig — — — kapten surrade: »I — gev-äääärrrr!» som om han haft en bikupa i halsen, och så kom fyra lakejer till häst, i korta blå rockar och gula läderbälten, och efter dem det skönaste ljusbruna fyrspann, kördt af en blå-hvit kusk, sittande på en helvit kuskbock. Inuti vagnen hälsade så innerligt nådigt vår egen älskade Konung i gul fjäderbuske och militär-kappa, understödd af vår egen älskade Drottning, som i grön, guldbroderad sammetsklädning såg så god och mild ut, att mitt hjärta alldeles smälte sönder.

Kronprinsen tog emot sin pappa och mamma på trappan, barhufvad!

»Tänk, Ruffen,» sa jag och torkade mig i ögonen, »att inte kunna mer än niga!»

Nu kom ett fyrspann till, och inuti det satt en den ståtligaste dam och en uniform som —

Så slöt folkmassan ihop sig framför mig som en mur.

»Ursäkta,» sa jag fryntligt, men jag är här för att se, jag!»

De andra var tydligen där i samma ändamål, fast i mycket högre grad.

Nu kändes det inte längre som om jag bytit om fot, utan som om jag bytit om glödheta stryklon i kängerna.

»Ruffen,» sa jag matt, »ser du småprinses-sorna?»

»Jaha, och prins Carl med.»

»Hur ser de ut?»

»Röda och hvita randiga.»

»Hur är de klädda?»

»Som törnrosknoppar.»

Jag tänkte säga Ruffen, att han var som han var, men jag hade inte tid.

»Ruffen,» sa jag doft, »nu måste jag sätta mig.»

»Jag kan ju stå i stället, jag,» sa Johan.

»Tack,» sa jag och sjönk ned som en klump.

»Hysch!» fräste en herre.

Nu trängde en hofman med en meters-hög tagelplym sig igenom folkmassan, bärande en guldfodrad kappa på armen åt drottningen! Så mycket hann jag se.

»Hvad gör de nu?» frågade jag om en ur min rygggarrest.

»En gammal herre håller tal som inte hörs,» sa Ruffen.

»Då kan han låta bli ta upp tiden med,» sa jag.

»Hvad gör de nu?»

»Nu sjunger de kantaten.»

»Hvem har skrivit den? Är det — —»

»Hysch, hysch, hysch!» lät det rundt omkring mig som i ett ormbo.

»Förlåt,» sa jag mildt, »men kan herrskapet upplysa mig om, hur jag ska få veta något, om jag hvarken får se, höra eller fråga?»

»Inte när folk sjunger!»

»Åh,» sa jag lika mildt, »det betyder ingenting för mig.»

Kantaten var obegripligt vacker: klar och ljus som en midsommarnatt. Naturligtvis följde jag med texten halfhögt, och så hyssjade de igen!

»Och detta skall vara en invigning, Ruffen,» sa jag!

»Ursäkta,» sa jag litet senare till ett par ryggar framför mig, »men skulle inte herrarna kunna öppna den allra minsta lilla springa mellan sig!»

Ne-nej det kunde de inte. Om jag setat i fångcell hade jag inte kunnat haft det svar-tare.

Men när vår egen älskade Kung steg upp för att hålla tal, kunde *ingenting* återhålla mig!

Jag steg upp på bänken.

I detsamma bröt solen fram och kom de gula fjädrarna i Hans Majestäts skimrande hjälm att lysa som eldstungor mot den djupblå sammeten — rösten, den mäktiga, trängde genom vinden och gick rakt in i hjärtrötterna. — O!

De fick gärna ropa både: ned, ned! hysch, hysch! bäst de ville. Jag hade ändå sett en syn, som jag *aldrig* kommer att glömma, en syn, som sa mig och *många*, att om det så blir en utställning af *käjsare*, så kommer vår Kung att ta priset *ändå*!!

Hur jag kom ned från bänken, vet jag inte riktigt; jag tror det var med hjälp!

Om utställningen ska jag skriva nästa gång. Jag är fasligt trött, och fötterna bränner ännu som stryklon!

*—

Alla utställningsbesökande damer

inbjudas värdsamt till ett besök i »Iduns salong» — belägen i Nordiska museets byggnad å utställningsplatsen — där hviloplatsar och toalettrum gratis stå till våra ärade gästers förfogande.

Red. af Idun.

*—

Som markens blomster...

Ett svar.

All aktning för Ellen Bergströms artikel under ofvanstående rubrik i Iduns nummer 20, men något *genmål* är den icke, ty den bemöter icke hvad förut i ämnet anförts, utan ger sig in på ett alldeles nytt område. I den ursprungliga »Som markens blomster» talade jag icke om *hela* kvinnokönet, utan endast om en enda del däraf, Ellen Bergström åter för fram kvinnorna i flock och följe och söker genom sina af varm sympati besjälade ord för oss framkalla bilden af alla de förträffliga, dugande kvinnor vi personligen känna, hört talas eller läst om, på det att de genom sin mängd och det angenäma intryck, de göra på oss, må helt undanskymma mina temligen obehagliga lata kvinnor och gifva dem prägel af att vara blott och bart hopkonstruerade varelser utan motsvarighet i verkligheten. Ett sådant tillvägagångssätt kan knappast anses riktigt. Kvinnokönet är icke en odelbar, alltigenom likartad storhet, som alltid måste tagas i sin helhet, utan en skiftande uppdelbar mångfald. Det finns präktiga kvinnor, men det finns också de, som icke äro det. Någon nödvändighet att slå ihop dem till ett finns icke, utan är man i sin fulla rätt att skilja dem helt åt, att tala om hvar slag alldeles för sig själf och oberoende af det andra. Man bör därför också kunna taga de lata kvinnorna i upp-tuktelse, utan att behöfva — för att undgå misstankar att skära hela könet öfver en kam — vid hvarje utfall göra sin vördnadsfulla komplimang för deras arbetsammare medsystrar.

Om min artikel varit riktafd mot hela kvinnokönet, skulle den icke blott varit orättvis, utan äfven absurd, så att den icke behöft bemötas med en enda af de hundratal rader, Ellen Bergström kostat på sitt »genmål». Hvem skulle våga eller vilja påstå, att kvinnorna äro lata, då det, för att

icke tala om hemmen, ute i lifvet myllrar af kvinnliga arbetare? Men *bredvid* denna hedervärda kvinnliga flit finnes mycken kvinnlig lättja, och det var *den* jag karrikerade, icke af illvilja eller okynne, utan rätt och slätt af önskan att »väcka». Till karrivering höra med nödvändighet öfverdrifter; de användas för att bjärtare framhålla de oegentligheter, man vill till lifs, och ha därigenom sitt berättigande. Fattar man dem, som Ellen Bergström i föreliggande fråga tyckes hafva gjort, alldeles efter bokstafven, förlora de helt naturligt sin rätta karaktär och verka som orimligheter.

Min artikel var icke uttrycket för något kvinnohat, utan endast afsedd att vara en »väckare» för dem, som kunde behöfva en sådan. Jag ville påpeka hvarje kvinnas skyldighet att göra gagn i lifvet, det må vara i eller utom hemmet, genom att arbeta eller hjälpa nödställda likar, och därjämte ville jag framhålla nödvändigheten af att hon *i tid* rustar sig för ett lif i arbete, på det hon, om och när den stunden kommer, då hon själf måste förtjäna sitt uppehälle, må kunna välja en god sysselsättning och icke vara tvungen att taga till hvad arbete som helst.

Inge.

*—

Kvinnorna på utställningen.

VIII.

I Nordiska museet.

Det är helt naturligt och dessutom i enlighet med den plan vi förut meddelat Iduns läsarinna att vi börja vår rond här, i Nordiska museet, där ju det hufvudsakligaste och viktigaste af kvinnovärlens bidrag till utställningen är hopadt och hvilket sannerligen är så storartadt, att vi endast beklaga det tidningens utrymme nekar oss att i detalj beskrifva flertalet af de utställda föremålen.

Vi träda således upp för de breda traporna från terrassen, in genom den monumentalt sirade hufvudingången, upp den sista trappan och stå så i museets vidsträckt sal med dess höga hvalf och, åt norra sidan, sköna doriska pelarrader. Den väldiga salen är förfrikt afdelad i rum med skärmar i tre rader.

Till höger från uppgången hafva vi Stockholms stads och läns husslöjdsutställning samt alla de öfriga svenska länens hushållnings-sällskaps utställningar, vackert ordnade hvar för sig. Stockholms stad och län ha naturligtvis tagit »brorslotten» för sig, i det de tillförsäkrat sig ett utrymme af tre stora rum på hvardera sidan samt dessutom hela gafvelväggen.

Men vi vilja börja vår promenad från ingången på högra sidan. Vi hafva då först *Malmöhus läns utställning*, hvilken bjuder på en mångfald saker, mycket anmärkningsvärda och förfärdigade med stor konstskicklighet. Naturligtvis äro här de gamla välkända skånska allmogeväfnaderna öfvervägande. Hvad jag alldeles särskildt ber att få fästa uppmärksamhet vid är de utmärkt vackra spetsar, hvilka hopsamlats på landsbygden af grefvinnan Ehrensvärd och fru Dickson.

Äfven förtjänar här ett praktfullt draperi i grönt och gult de besökande damernas uppmärksamhet såsom prof på en högt upptrifven väfnadskonst.

Vi vandra vidare och komma då till det

fagra *Vermlands* utställning, där vi bland mycket annat skulle vilja framhålla en magnifik soffa och bord i skulpterad trä i barockstil. *Dalarnas* utställning kan visserligen förefalla en smula brokig och skrikande, men den ger en god bild af folklynnet. De naivt snidade leksakerna i trä förtjäna i all sin enkelhet ett beaktande.

(Forts.)

*—

För det blödande Grekland!

Fortsatt redovisning.

Till redaktionen af Idun:

Transport från n:r 21	Kr. 1,072.71
Okänd, Bettina	5.—
Änkan Ulrika Pettersson, Borresta & Skepptuna	4.50
Från lärarinnor i Norrköping genom Janny Olsson	12.25
Insamling i Pajala gen. E. Montell	19.25
Hanna P., Björkvik	1.50
F. R., Tidaholm	2.50
Några Wansöbor, Strengnäs	16.50
S:a Kr. 1,134.21	

Till kvinnoförbundets kassaförvaltare:

Transport från n:r 21	Kr. 1,067.53
Genom lärarinnan M. Olsson, insamladt af barnen i Torsäkers och Solberga flickskola	50.—
Genom A. Eliason, Lannavaara	4.—
Genom »Neta», insamladt i Åsen	20.—
Genom »Akillivs» insamladt i skolan	6.07
S:a Kr. 1,147.60	
S:a s:arum Kr. 2,281.81	

Nationalförbundet har haft glädjen att kunna tillställa drottningen af Grekland ytterligare ett belopp af 1,580 francs.

För den första sändningen ingick den 31 maj följande tacksägelse:

Till ordföranden i Svenska Kvinnornas Nationalförbund:

Min fru!

På uppdrag af H. M. Drottningen får jag till Eder, min fru, och till alla damerna i Eder styrelse framföra hennes djupt kända tacksamhet för den vackra gåfvan af 1,500 francs som Ni godhetsfullt skickat till förmån för våra lidande samt desslikes för de ambulansartiklar och sjukhuspersedlar, som af Eder öfverlämnats till Svenska föreningen Röda Korset att tillställas drottningen.

Med utmärkt högaktning

D. Messala,

Kammarherre hos H. M. Drottningen.

*—

Från Iduns läsekrets.

I »uppehållsfrågan».

Ärade herr redaktör!

Att allas vår Idun är ett ypperligt blad, äro vi ju alla ense om, och att många såväl i poesi som prosa beprisat densamma, är ej heller obekant. Därför kan det kanske af många anses onödigt (och jag inser det fullkomligt själf), att jag med min olärda tunga söker »draga ett strå till stacken». Men hvar fågel sjunger efter sitt näbb; att därför intet klingande ordsvall eller några lärda uttryck kunna flyta ur min penna, är ju ej mitt fel. Först vill jag då säga mitt hjärtliga tack till Iduns redaktör och till alla dem, som med sina bidrag göra Idun så intressant. Till min lilla vrå vid berget är alltid Idun en kärkommen gäst.

Men i ett af Iduns senare nummer förekom en artikel om »upphållsväder», hvarom det kanske kunde tillåtas mig att säga några ord. Kära Eyre, vill ni ej säga mig, huru jag bör förhålla mig med min kjol i »upphållsväder»? Då jag springer omkring bland H—rgs skogar och dalar, behöver jag ingen lärdom häruti, ty då skörtar jag helt enkelt upp min kjol. Där behöver jag ej vara utsatt för några mönstrande blickar, såvida ej någon lunkande elg eller skuttande hare skulle taga sig för att kritisera (och hvem vet hvad som kan hända i vårt upplysta tide-

hvarf). Men det allra värsta är, att jag nästan hvarje dag måste promenera på mera allmänna vägar, där jag kan riskera att möta, om ej Eyre, så någon med Eyre likasinnad Adams son eller dotter. När det är så rusligt väder, som det nu har varit en längre tid, så är jag i en mycket kritisk belägenhet. Håller jag upp kjolen till höger, så släpar den ju till vänster; fattar jag i den i båda sidor, så ter det sig någorlunda i face, men bedrägligt, sedt i profil. Jag kunde ju följa Eyres råd, att fästa upp kjolen med säkerhetsnålar o. d., men då riskerar jag ju ändå att visa mina fötter; och som dessa ej hör till de allra nättaste i sitt slag samt på grund af hälsoskäl eller ekonomiska omständigheter ofta äro beklädda med grofva snörkängor, så bli rdet i alla fall icke vackert. Jag har då intet annat råd än att låta kjolen släpa, men som jag ej har någon Hilda eller Emma, som vid min hemkomst mottager mig med borste (eller sura miner), utan måste verkställa detta föga trefliga arbete själf, så kan jag ej utan obehagliga känslor betrakta hvarje smutsfläck på mina kläder.

Eyre påstår äfven, att damerna i allmänhet ha en ful gång. Detta är ett faktum, som jag långt ifrån vill bestrida, men jag har äfven sett herrar, som ha gått illa, och hvad i all världen kan orsaken vara därtill? Af uppriktigaste hjärta vill jag tacka Eyre för artikeln, ty af den fick jag lära hvad jag *icke* bör göra i »upphållsväder». Men om Eyre äfven vill säga, *hvad* man bör göra för att skydda sig för gatsmuts under regndagar, vore ingen tacksammare än

Hunnebergstücken.

Ur notisboken.

»Ring och hatt», sin nya värdighets insignier, mottog vårt lands första kvinnliga jurisdoktor fröken *Elsa Eschelsson* i måndags middag i Upsala efter högtidlig promotion.

Före promotionen försvarade fröken Eschelsson sin doktorsafhandling »Om begreppet gifva en ligt svensk rätt». Disputationen började redan kl. 8 f. m. inför ett synnerligt talrikt auditorium. Också var det ju här första gången man i katedern fick se en kvinna, som aspirerade på jurisdoktorshatten.

Disputationer inleddes af professor Nordling, juridiska fakultetens opponent. Respondenten, som i början föreföll helt obetydligt nervös, återvann snart sitt lugn och bemötte alla de framställda anmärkningarna med öfvertygande klarhet och tankeskärpa, hvarför hon äfven vid oppositionens slut erhöi ett ampelt erkännande.

Som andre opponent utpträdde professor Trygger, som på ett delvis humoristiskt sätt framställde en del smärre anmärkingar, hvilka samtliga af licentiat Eschelsson lyckligt bemöttes.

Tredje opponent har som bekant det tacksamma värfvet att på ett mera eller mindre älskvärdt sätt »drifva» med den framställda afhandlingen. Denna uppgift löstes af notarien N. Lindhult på ett sätt, som försatte auditoriet i hejldlös munterhet. Efter åtskilliga anspelningar på studentlivets mera skämtsamma sidor lät opponenter munterheten kulminera, då han citerade åtskilliga yttranden, dem han påstod skulle bevisa en betänkligt frisinnad och emanciperad uppfattning af frieriet, t. ex. följande: »Ja-ordet, åtföljdt af en förklaring», hvilket ju vore en ordning motsatt den vanliga — om fallet låge inom respondentens erfarenhet, vore ju därom intet att säga, endast att man kunde önskat en närmare precisering.

Disputationen var slut vid half 12-tiden.

Sveriges andra kvinnliga farmaceut, fröken *Tyra Hildegard Andréen*, hvilken nyligen vid farmaceutiska institutet aflagt farmacie-studiosieexamen, legitimerade sig i förra veckan inför medicinalstyrelsen såsom sådan. Fröken Andréen är född i Borås den 5 mars 1875 samt dotter till regementsläkaren vid Vestgöta regemente dr Carl Andréen, tillika stadsläkare i Borås.

Kvinna såsom teckningslärare. K. m. t. har medgifvit, att *Hedvig Salenius*, som genomgått den högre konstindustriella afdelningen vid tekniska skolan i Stockholm och sedan under åtskilliga terminer uppehållit teckningslärarebetfattningar vid allmänna läroverk, må anses behörig att söka teckningslärarejänst vid allmänna läroverket i Strenghäls.

Sveriges sjätte kvinnliga läkare. Med licentiatexamen har nu ytterligare vid Karolinska institutet aflagts af med. kand. *Thora Granström*, göteborg.

Teater och musik.

Andra nordiska musikfesten. Redan på torsdagen i denna vecka anlände festkörens främmande medlemmar till Stockholm. Kören blir nu definitivt 655 röster stark. Däraf äro 187 sopranner, 155 altar, 140 tenorer och 173 basar. Damerna äro, som man finner, i någon majoritet. Detta beror väsentligen på den kvinnliga öfvervikten i de svenska musiksällskapens representation.

Under hela fredagen samt lördagens förmiddag repeteras. På lördagens middag kl. 1/2 är generalrepetition till den första stora konserten. På aftonen rekreerar man sig med en gemensam utfärd till Saltsjöbaden eller annan lämplig plats i Stockholms omgifningar.

Pingstdagens middag kl. 1/2 ges den första stora konserten i hallen vid Fredrikshof. Den inledes med Normans uvertyr öfver svenska motiv, dirigerad af Nordqvist, hvarpå framsäges en prolog. Programmet, som är indelat i två, genom en paus skilda afdelningar, upptager därefter: Ole Olsens Asgaardsreien, Wennerbergs Jesu födelse, Griegs Bergliot — med fru Laura Gundersen som deklamatrix —, Gades symfoni i G moll, Emil Hartmans Hermandene, Dentes konsert för violin och orkester och Södermans Messa.

Medlemmar af hofkapellet utgöra kärnan i festorkesten, som räknar ej mindre än 24 första violiner och öfriga instrument i proportion.

Då hela festen med dess tre större och tre mindre konserter äger rum på fem dagar, är de medverkandes tid strängt upptagen. Tisdagen den 8 juni gifves dock på aftonen fest å Hasselbacken för normmän och danskar.

Enkla biljetter till hvar och en af festkonserterna kunna erhållas å byrån i Arfurstens palats.

Teater- och musikutställningen. Som vi redan nämnt, är det afsikten att i samband med denna »utställning på utställningen» gifva en serie konserter och dramatiska föreställningar, omväxlande matinéer och soiréer. Den stora hallen invid teater- och konstutställningen, där blomsterutställningen hade sin lokal, har för ändamålet blifvit inredd och erbjuder en särdeles angenäm anblick med sina varma färger och rika dekoration af palmer och lagerträd, sitt vackra proscenium och sina öfver 1,000 mycket rymliga sittplatser.

Början gjordes Kristi Himmelfärdsdag med en symfonimatiné af det förstärkte hofkapellet under dess förste ledare hr Nordqvist. Konungen öfvervar matinén från början till slut och gick efter sista numret upp på musikestraden för att tacka anföraren.

Fem nummr kommo till utförande, alla gamla välkända och omtyckta bekanta från symfonikonserterna med Beethovens A-dur-symfoni, »rythmens apoteos», såsom tyngdpunkt. De öfriga numren voro mindre omfattande, men äfven de mottogs med vanligt intresse. Matinéen inleddes med Södermans uvertyr till »Orleanska jungfrun», hvarpå hr Lundqvist utförde densammes ballad »Tannhäuser» samt hr Ödmann den sammes ballad »Kung Heimer och Aslöf». Mellan de båda sångerna utfördes Bachs g-mollfuga i känd orkestral bearbetning af Albert.

Vidare har aftal träffats med Stockholms förnämsta sångföreningar om en serie populära konserter under utställningen, hvilka skola upptaga körernas värdefullaste repertoar och gifvas för så låg entré som möjligt. Den första af dessa konserter gafs af Stockholms allmänna sångförening i söndags middag efter ett värdefullt och omväxlande program.

På måndagen gifvo artister från Dramatiska teatern matiné, hvarvid uppfördes Kexels klassiska »Kapten Puff eller Storprataren», där som bekant hr Bäckström har sin glansroll, och som en modern pendant Benzons »Tillfälligheter» med hr Fredriksson i sin briljanta räsonnörroll. De historiska studentföreställningarna, på hvilka så intressanta och af allmänheten med stort bifall mottagna prof visades å k. Operan den 16 och 21 sisl. mars och hvilka vi då närmare omnämnde, togo äfvenledes sin början i går torsdag i den med teater- och musikutställningen förbundna stora konsertlokalen.

KAMRATEN

är den bästa gifva till de unga. Prenumerera på närmaste postanstalt. Helt år 3 kr.

Barngarderoben

är husmors bästa hjälpreda. Prenumerera å närmaste postanstalt. Helt år 3 kr.

”I minnenas tid . . .”

Utkast af *Embalyros*.

»Nu är det riktigt vår.» Det var hvad Anna Kruse tänkte, när hon på morgonen öppnade sitt fönster. I går ännu hade det varit kallt och rusligt, och regnet hade smattrat på rutorna. Men i dag! Solen lyste så där intensivt, att man ej kunde förstå, att himlen någonsin varit molnhöjd eller kunde bli det. Och hvilken doft! Den kom från björkarnas späda blad, från lönnarnas rika blomklasar, från det daggvåta gräset, från de små violerna på rabatterna. Anna klädde sig hastigt och gick ned i matsalen. Där mottogs hon af några ungdomar, som omringade henne under glada rop.

»Faster Anna, se hvad jag plockat åt dig!» ropade lilla Märta, i det hon räckte henne en stor bukett violer.

»I dag får du lof att följa med oss ut i skogen, till Pelarberget, som du lofvat, för nu är det vår,» sade Elov.

»Ja, snälla faster, gör det, så få vi ha dig riktigt för oss själfva en stund.» Det var »stora syster», Eva, som nu använde sin öfvertalningsförmåga.

»Pappa, säg, ska vi inte visa faster Pelarberget i dag?» ropade de alla mot den inträdande fadern.

»Jo, gör det i dag! I morgon får faster lof att vara hemma, ty då kommer det främmande.» »Främmande? Och det har du inte talat om för mig.» Det var husets fru som talade.

»Nej, men jag gör det ju nu. För öfrigt tror jag det intresserar Anna mer än dig. Hvad säger du?» Han vände sig till systemen. »Är Erik Gustaf välkommen?»

Anna svarade blott med en nick.

Då man stigit upp från frukostbordet, drogo de unga faster ut i trädgården; det var så mycket de hade att visa där. Promenaden till Pelarberget kunde ej företagas förrän senare, ty gräset måste först bli torrt. Husets herre och fru blefvo ensamma.

»Nå, hvad säger du, Mia? I morgon ta vi emot vår beau-frère in spe, och sedan bjuda vi ihop grannarna till eklateringskalas.»

»Jag har förstätt det alltsedan Anna kom hit. Om hon ej fattat sitt beslut, hade hon ej kommit. Hon är ej den, som finner nöje i att skänka bort en korg.»

»Nej, åtminstone ej tre eller fyra åt samma person. Emellertid är jag innerligt glad, både för egen räkning och för att få ha Anna här i vårt grannskap, och så fröjdar jag mig riktigt å den hederlige Waldheims vägnar. Hans trogna kärlek förtjänar en belöning. Och han får en lycka, större än den, som kommer de flesta män till del. Det vore rent af ett missgrepp, en miss-hushållning af försynen, om en sådan kvinna som Anna skulle förbli ogift.»

Barnen hade fört faster Anna till Pelarberget, men det var ej utan att de kände sig besvikna på det nöje de väntat sig af den lilla utflykten. Fastern var sig ej riktigt lik. Hon, som eljes var så intresserad af alla deras meddelanden och som med sådan ifver deltog i deras lekar, gick nu helt tyst och tankspridd, och när de kommo fram till målet, hade hon bedt dem gå och plocka hvitsippor åt henne. Det var tydligt, att hon ville vara ensam.

Anna förstod sig knappast själf. Det var något för märkvärdigt med den här vårluften och värstämningen. Hade hon inte trott sig numera vara en förständig kvinna, som ej lät sig behärskas af känslor och stämningar, utan i allt tog sitt förnuft till råd. Med sina trettiofyra år borde hon då verkligen vara förnuftig. Och hur klokt och kallt hade hon inte resonnerat med sig själf, då hon beslutat sig för att inte mera afvisa Erik Gustaf Waldheim och hans trogna kärlek. Hon visste, att han skulle förnya sitt anbud, då hon nu var på besök hos brodern,

Förändes öfver många sorter. Begär priskurant, hela riket. SPISBRÖD, C. W. SCHEUMACHER Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

färdigt jämförliga med de engelska, fås hos de flesta specialhandlare i hufvudstaden. FÖRSÖK!

CACKES

Tandläkare dir Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandinktur
 nya preparat för tandernas vård.

och hennes svar skulle denna gång bli ja, och därmed tyckte hon sig ha stakat ut sin framtid, kallt och nyktert visserligen, men hon skulle dock ha något att lefva för, och det var hvad hon ej haft, sedan modern för ett par år sedan dog. Som Waldheims maka skulle hon få en plats att fylla. Visserligen hade hon ingen kärlek att skänka honom, men hon skulle bli honom en god hustru, och hur mycket skulle hon ej få att styra med som hustru på hans gods? Men hvarför kunde hon ej tänka så nu? Hvarför kunde hon ej resonera så där klokt, som hon gjort så många gånger förut? Hon kunde ej alls resonera, hon kunde bara minnas och drömma.

Bilder från gångna tider stego oupphörligt upp för hennes inre syn. Hon hade ej varit här i sitt barndomshem någon vår sedan flere år tillbaka; det var väl därför minnena kommo med en så öfverväldigande styrka. Ty våren — det hade hon redan erfarit — är i den mogna åldern minnas tid, liksom den i ungdomen är förhoppningarnas. Det var, som om en hel värld, död för längesedan, kallats till lif. Hon såg sig själf som litet barn tillsammans med syskonen. Hon mindes deras glada, fantasifulla lekar, deras ströftåg om våren, upptäcktsfärder, som de kallade dem, i de kringliggande skogarna och ängarna. Men äfven ungdomstiden väcktes till lif. Det kom öfver henne samma känsla, som hon för en tjuvu, femton år tillbaka i tiden så ofta varit intagen af. Som då greps hon af denna intensiva lifslust, af detta trängande begär efter lycka, efter att lefva, som hon kallat det. Nog var det egendomligt, att våren alltid skulle föra med sig dessa på en gång så ljufva och så vemodiga stämningar. Sedan sin ungdom hade hon dock ej gripits af dem så som just nu.

Tydligast bland alla återväckta minnen framträdde dock de från den våren, då hon fyllde tjuvu år. Då hon nu såg tillbaka på den bakom henne liggande tiden, föreföll det henne, som om alla de år den innefattade vore grå, belasta af en halfdager, alla utom den där våren, ty öfver den föll ett klart, bländande ljus. Då hade hon lefvat; då hade hon känt glädjen så intensiv som aldrig annars, och då hade sorgen gri-

pit henne som hvarken förr eller senare. Det var kärleken, som då kastat sitt ljus öfver hennes lif. Visserligen var det väl hvad människor kallade en olycklig kärlek, kanske till och med en obesvarad; men ändå — hon kände det nu — det var hennes bästa minne, hennes skatt, och från den tiden föll ännu ett skimmer af sol, af poesi öfver hennes lif. Hon hade också aldrig glömt den; men det var så märkvärdigt, i dag tänkte hon ej blott därpå som ofta förr, nej hon kände det alltsammans, det var som om hon lefvat om det. Hon såg honom för sig, docenten, hennes brors kamrat och hennes egen lärare, så tydligt som hon aldrig förr lyckats framkalla hans bild i sitt minne. Hennes öra smektes af klangen af hans röst, hon genombäfvades af samma glädjekänsla, som hon alltid erfarit, då han var i närheten, men hon kände också en gnagande smärta, afskedets bittra sorg. Hur kom det sig? Jo, hon förstod det: hela denna omgivning hade framkallat detta minne och dessa känslor. Hon hade ej varit uppe på Pelarberget sedan den där kvällen för fjorton år sedan, då hon såg honom för sista gången, och det föreföll henne, som om det nu vore alldeles samma kväll. Naturen är sig evigt lik, blott människors öden och sinnen äro underkastade förändringar. Den nedgående solens sken föll lika vackert nu som då öfver björkarnas ljusgröna kronor, och luften var mättad med denna underbara doft, som kommer från all den spirande växtligheten och som ger en förmimelse af lifskraft och lifshopp. Och själfva stämningen var densamma: det var, som om i luften darrade toner, svåra att riktigt fatta och fasthålla, men som framkallade aningar om en ousäglig sällhet och en ofattbar skönhet.

»Faster Anna, är det inte vackert i kväll? Ja, jag menar inte bara vackert, utan jag vil'e säga mycket, mycket mer, men jag vet inte, hur jag skall uttrycka det. Våren är så underlig; jag tänker och drömmar då så mycket som annars aldrig faller mig in.» Det var Eva, som öfvergifvit syskonen och satt sig hos faster.

»Ja, Eva, njut af våren så mycket du någonsin kan, på så sätt samla du skatter för kommande år. Ty, ser du, när man lämnat ungdö-

men, då gäller det att arbeta, att göra sig nyttigt i världen. Men man finner kanske stundom arbetet tungt, man känner ibland att man behöfver litet lycka för egen räkning, någon annan än den, som ens verksamhet kan skänka. Man längtar efter litet poesi i lifvet, och den få minnen från barndomen och ungdomen ge.»

Först sent på aftonen kommo faster Anna och barnen tillbaka. Anna gick genast in till brodern. »Jag har bestämt mig för att resa i morgon», sade hon. Och utan att akta på broderns förvånade min och ogillande: »Men Anna — —», fortsatte hon: »Du vet, att en sjuksköterskeförening i Stockholm anmodat mig att upprätta en filial någonstades i Norrland: jag har beslutat att antaga anbudet och vill genast vidtaga anordningar för att resa dit.»

»Anna, då öfvergif du oss ju alldeles.»
 »Nej, nej, det vill jag visst inte göra; jag skall hvarje år vara ledig en tid, helst på våren, och då kommer jag gifvet hit. Men du förstår väl, att jag önskar få en verksamhet.»

»Tror du inte du kunde få den på närmare håll?»

»Jo, men inte en verksamhet, som tillåter mig att bevara allt det, som är mig kärt från gångna tider.»

Anna gick, och brodern stod länge försjunken i tankar. Slutligen utbrast han halfhögt: »Hvem kan väl bli klok på de kvinnorna? Alla ha de sina nycker.»

Innehållsförteckning.

De nyförlofvade. (Med porträtt af prinsessan Ingeborg och prins Carl). Till prinsessan Ingeborg; poem af *Daniel Fallström*. — Det nyförlofvade furstetparet. (Med en interiör af prinsessan Ingeborgs arbetsrum) — Nervositet i barnkammaren; af *Barnvån*. — Pingst; dikt af *Fredrik Nylander*. — I Stockholm; små utställningsfunderingar och litet annat smätt och godt, för Idun af *Lovisa Petterkvist*. — *Bref II* — »Som markens blomster...»; Ett svar af *Inge*. — Kvinnorna på utställningen. VIII. Af *Adolf Hellander*. — För det blödnande Grekland. — Från Iduns läsekrets: »I uppehållsfrågan», af *Hunnebergstjockan*. — Ur notisboken. — Teater och musik. — »I minnas tid...» Utkast af *Embalyros*, — Tidsfördrif.

Tidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

För hvem jag passar jag vill dig säga,
 Om du mitt hela vill gissa här.
 Hvad alla prisa, men icke äga,
 Hvad ej den ena den andra lär.
 För rik och fattig jag passar lika,
 För hög och låg gör jag likaså;
 Fast ofta ömkligt jag brukar svika,
 Just när som bäst jag behöfver rå.
 Den långa läxan i lifvets skola
 Jag kan dig lära som ingen ann',
 Om ej i medgång du får dig sola',
 Jag dock din börda ju bära kan.

Om rätt du gissat nu har mitt hela,
 Så kan man ordet ju sönderdela.
 Ett djur man sällan till lifvet skonar,
 Och hvad den får, som ej sig försonar.

Hvad ej med ögat man kan uppfatta,
 Hvad uti striden man bör uppskatta.
 Med hvad gick klockan i forna tider?
 En fisk som hårdt emot döden strider.

Hvad ofta klämmes, då skon man snör.

Hvad friarn icke rivalen gör.
 En konst som alla ej kunna lära.
 Hvad alla måste ibland förtära.
 Hvad mången är, men du slipper vara.

Hvad brukar ofta i luften fara?
 Hur blåser vinden du svårast känner?

Ett träd så sällan som ved man bränner.

Hur handsken sitter som väl skall passa.

Hvar, i butiken, man har sin kassa.
 Hvad man på skeppet ibland får göra.

Uttryck om tiden man ju får höra.
 Hvad tigern icke kan sägas vara.
 Med hvad nog mången sig måst försvara.

Ett mindre, rofdjur som farligt är.
 Och så en sporterm som passar här.
 Ty nu på orden det tryter redan.
 Jag vill för andra ge plats här nedan.
Moster Lisa.

Omflyttningsgåta.

Sifforna utbytas mot bokstäfver.
 Långe hade hon bott i 1, 9, 3, 6,
 7 och var därför en riktig 1, 2, 3,
 4, 5, 6, 7, 8, 9. Hon hette 1, 3, 4,
 5, 8, 9, och var 3, 2, 8, som en 7,
 1, 6, 3, 9. Som hon var köpmans dotter hade hon reda på hvad 1, 2, 3, 6 vill säga och visste att yrket var förenadt med 3, 6, 7, 8.

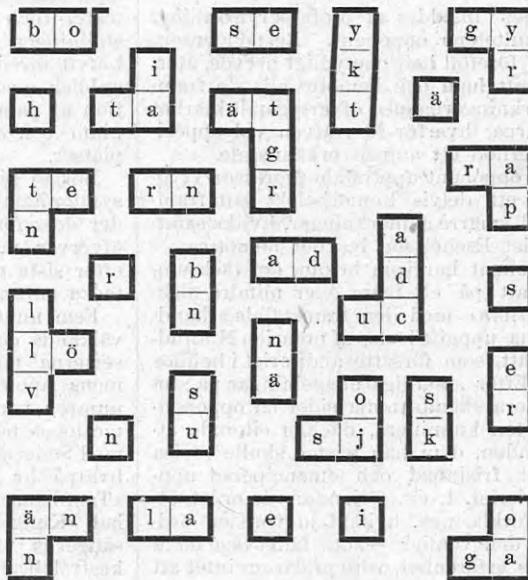
Hennes far gjorde affärer i 5, 6, 2, 3, 1 — 8, 9, 1, 3, 6, 5 — 5, 4, 8 samt 7, 1, 6, 8, och man sade att han var 3, 6, 8.

1, 3, 4, 5, 8, 9 hade en 2, 1, 9 som hon kallade 2, 1, 4, 7, samt en 5, 4, 7, 8, 9 hvilken, lyssnade till namnet 6, 5, 4, 7. De voro just ett egendomligt 1, 9, 3.

När hon en dag varit ute för att köpa en 3, 4, 1, 2 samt 8, 9, 3, 1 till middagen, fann hon vid hemkomsten sin 5, 4, 7, 8, 9 död af en 3, 6, 5, 1, 2 vid ögat. Hon tog då en 1, 4, 7, 8, 2 och gaf sin 9, 1, 2 aga, ty hon förstod att han var den skyldige. Lade sedan den omkomne i en 9, 7, 8 och gräfnade ner henne i en 1, 2, 3, 8. Skaffade sig sedan ett 5, 6, 7, 1, 8, 3, som var i lifvet ännu när hennes far flyttade till 7, 8, 2, 3, 9.

Fra.

Mosaik.

- 1) Spåkvinna.
- 2) Hvad »ungdomen» säges vara.
- 3) Socken i mellersta Sverige.
- 4) Bli gröna om våren.
- 5) Hvad svenskarne äro.
- 6) Herdestam i Amerika.
- 7) Hvad talen 6 & 8 äro.
- 8) Del af Afrika.
- 9) Hyllning.

Begynnelse- och slutbokstäfverna bilda namnen på tvänne svenska städer.
»Icke Sibyllan».

Paragram.

Om nedanstående ord förvandlas i likhet med t. ex. dryck-lilja = mat-ros (matros) till ord med närbesläktad eller motsatt betydelse, erhållas 7 nya ord, hvilka begyn nelsebokstäfver gifva namnet på ett födoämne:

- 1) träckla — kängan — läger;
 - 2) kvinna — helt — kärna;
 - 3) vin — tjock — o;
 - 4) lugn — tidig — lukt;
 - 5) tall — nykterhet — oxar;
 - 6) bäcken — tar — hustru — sjö;
 - 7) smekning — guld.
- Sibylla.*

Lösningar.

Charaden: Likstol.
Lyggogryfen: Riksdalern: rida, sadel, resa, sedlar, adeln, krita, skald, eid kal, drake, Erik.
Länkgåtan: Matros: mat, tro, ro, ros, Trosa.
Geografiska gåtan: Leksand—Kongelf: Lech, Ebro, Köln, Svendborg, Aude, Neuchatel, Düsseldorf.
Femkantgåtan: Lim, mos, sir, rak, köl — lök, kar, ris, som, mil.
Prokopen: Lekar, ekar, kar, ar.
Stifferlyggogryfen: Thorshamn: Thor, Nora, Rosa, mast, Trosa, ros, mat, hosta.

* Extra beställningar & reparationer. * Vidstickningar. *
 Från fabriken **Bryggaregatan 3**, 1 tr. upp,
 andra huset från Drottninggatan.

Gymnastik- och Velocipedkostymer
 * * Strumpor, Tröjor, Kalsonger etc. * *

